

Arrest

nr. 210 900 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BOMBOIRE
Rue des Déportés 82
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, en X, die eveneens verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 6 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. BOMBOIRE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2015 dient de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 27 mei 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de in punt 1.1. vermelde aanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 12 juli 2017 dienen de familieleden van de tweede verzoekende partij, met name de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen in wiens naam de eerste en de tweede verzoekende partij optreden, een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum teneinde de tweede verzoekende partij te vervoegen.

1.4. Op 2 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslissingen waarbij het in punt 1.3. gevraagde visum aan de eerste verzoekende partij en elk van de minderjarige kinderen wordt geweigerd. Dit is de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissingsformulier familiale hergroepering

(XXX)

(...)Cel: RGF-GH: Visa Regr. Familial - Visa Gezinshereniging

Bureau: RGF-GH: Regr. Familial - Gezinshereniging (B)

Ontvangstdatum documenten diplomatieke koffer: 26/09/2017

(...)

Datum van voorlegging: 31/01/2018

Eindbekrachtiging: 02/02/2018

Beslis

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door A.H.H. (...) °12/12/1974 en de kinderen O. (...) °01/01/2002, N. (...) °01/01/2005, B. (...) °01/01/2009, O. (...) °01/01/2011, R. (...) °01/01/2014, teneinde hun echtgenoot/vader A.M. (...) in België te vervoegen.

Overwegende dat art 10§2 alinea 5 van de wet stelt dat: "de alinea's 2 en 3 zijn niet van toepassing op familieleden van een erkend vluchteling/subsidiaire beschermde gevisieerd in §1 alinea 1,4°,5° en 7° indien de familieband of verwantschapsband dateert van voordat de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend binnen het jaar nadat de beslissing tot toekenning van het statuut tot vluchteling/subsidiaire bescherming werd toegekend"

Overwegende dat in huidig geval de heer A. (...) op 27/05/2016 het statuut van subsidiair beschermde wordt toegekend en dat de aanvraag gezinshereniging van de familieleden werd ingediend op 12/07/2017 hetzij meer dan een jaar later. In casu dient de te vervoegen persoon onder andere aan te tonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Echter doet hij dit niet.

Immers ontvangt de heer A. (...) een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd. Voor de Staatssecretaris voor asiel en migratie,

(...)

Niet van toepassing

Motlv

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling ontvangt een leefloon van het OCMW. Artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de voormelde wet bepaalt echter dat bij het beoordelen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen geen rekening wordt gehouden met middelen die worden verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, noch met de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen. De visumaanvraag wordt derhalve geweigerd.

• Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze

beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. Waar verzoekende partijen vragen om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voormeld artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, RvV 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“Les actes attaqués sont identiques.

Ils sont motivés par référence aux articles 10 § 1er alinéa 1er 4° ou 5°, 10 § 5 alinéa 2 2° et 10 bis § 2 de la loi du 15 décembre 1980.

L’Office des Etrangers estime qu’une des conditions au regroupement familial, à savoir, l’existence de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants, n’est pas remplie en l’espèce dès lors que le regroupant, M.A. (...), bénéficie d’une aide sociale du C.P.A.S. de Verviers.

Toutefois, la décision attaquée n’est pas motivée adéquatement.

Les parties requérantes avaient expressément demandé l’application de l’article 10 § 2 alinéa 5 de la loi du 15 décembre 1980 qui dispose que :

« Les alinéas 2, 3 et 4 ne sont pas applicables aux membres de la famille d’un étranger reconnu réfugié et d’un étranger bénéficiant de la protection subsidiaire visés au § 1er, alinéa 1er, 4° à 6°, lorsque les

liens de parenté ou d'alliance ou le partenariat enregistré sont antérieurs à l'entrée de cet étranger dans le Royaume et pour autant que la demande de séjour sur la base de cet article ait été introduite dans l'année suivant la décision reconnaissant la qualité de réfugié ou octroyant la protection subsidiaire à l'étranger rejoint. ».

Cette disposition prévoit une exemption à certaines conditions du regroupement familial, dont la condition relative aux moyens de subsistance du regroupant, lorsque ce dernier bénéficie du statut de protection subsidiaire en Belgique.

Cette exemption nécessite que la demande de regroupement familial soit introduite dans l'année suivant la reconnaissance de la qualité de réfugié du regroupant.

Le 9 juin 2017, Madame C.P. (...), assistante sociale auprès de l'A.S.B.L. ESPACE 28 de Verviers, avait adressé au service visa regroupement familial de l'Office des Etrangers le courriel suivant (pièce 9) :

« Assistante sociale de Monsieur A.M. (...) né le 25/04/1970, bénéficiaire de la protection subsidiaire en Belgique depuis le 27/05/2016, je me permets de vous écrire au sujet des difficultés rencontrées par sa famille, qui souhaite le rejoindre en Belgique dans le cadre du regroupement familial.

En effet, l'épouse de Monsieur, Madame H.A. (...), née le 12/12/1974, ainsi que 5 des enfants mineurs du couple (S. (...), O. (...), N. (...), B. (...), O. (...)) et R. (...) A. (...), se trouvent dans l'impossibilité de se rendre à un poste diplomatique pour introduire les demandes de visa.

Monsieur m'explique que le village dans lequel se trouve sa famille, Al-Mayadin, situé dans le district de Deir Ez-Zor, est complètement bloqué, car Daesh empêche aux personnes de circuler librement, et surtout de sortir.

Son épouse lui témoigne que Daesh interdit aux gens de sortir. Elle explique que des passeurs tentaient auparavant d'aider les personnes à sortir, moyennement paiement, mais que ceux qui se sont fait prendre avaient la gorge tranchée. Tant de gens seraient morts que même les passeurs ont désormais trop peur de continuer leurs activités et que Madame ne peut dès lors pas s'échapper de son village.

La famille aurait, il y a plusieurs mois de cela, essayer de se rendre vers la frontière mais aurait fait demi-tour suite à des tirs. Ils ne savent pas si cela les visait personnellement mais n'ont pas osé aller plus loin.

Monsieur est très inquiet car il a obtenu la protection subsidiaire le 27/05/2016. Le délai supplémentaire de 30 jours accordé par l'Office arrivera à son terme fin de ce mois, et Monsieur ne sera donc plus dans les conditions facilitant le regroupement familial.

Or, Monsieur A. (...) et sa famille ne font pas preuve de laxisme ou de lenteur, mais sont bel et bien empêchés de respecter le délai.

Aussi, Monsieur me rapporte qu'il essaie de se renseigner sur la possibilité de prendre RDV à Ankara, mais que le site internet de VFS affiche toujours le message suivant : "No slots available for this category".

Cela ne change pas grand chose étant donné la situation de la famille, mais il souhaitait vous faire remonter cette information.

C'est dans ce cadre que Monsieur A. (...) vous demande de bien vouloir faire preuve de compréhension dans la situation de sa famille et d'accepter, lorsque celle-ci pourra enfin circuler jusqu'à un poste diplomatique, de traiter la demande de visa avec les mêmes critères que pour les demandes des familles des personnes bénéficiant d'une protection, dans la première année de reconnaissance.

Je vous remercie de votre compréhension et de la réponse que vous apporterez à ce mail. ».

Le 14 juin 2017, l'Office des Etrangers avait répondu à Madame PRETTE par le courriel suivant (pièce 10) :

« Madame,

Nous prenons bonne note de votre intervention que nous joignons au dossier des intéressés.

Néanmoins, et bien que nous comprenions la gravité de la situation dans laquelle cette famille se trouve, nous ne pouvons autoriser la mise en place d'une exception à la règle qui exempte les demandeurs de certaines conditions du regroupement familial si la demande est introduite dans l'année (tel que prévu par la loi et étendu à 13 mois) qui suit l'obtention de la protection internationale par le regroupant (et que le lien familial est préexistant).

Enfin, en ce qui concerne les possibilités d'introduction de la demande via VFS, je ne peux que vous renvoyer vers l'ambassade. ».

Il ressort manifestement de cet échange de courriels que les parties requérantes ont invoqué expressément la force majeure pour justifier l'impossibilité d'introduction des demandes de regroupement familial dans l'année de la décision reconnaissant à Monsieur M.A. (...) le statut de réfugié.

Monsieur M.A. (...) a bénéficié du statut de protection subsidiaire le 27 mai 2016.

Cependant, les membres de sa famille ont été dans l'impossibilité d'introduire la demande de regroupement familial dans le délai de 13 mois suivant cette décision.

Cette impossibilité résulte de deux facteurs invoqués dans le courriel de Madame P. (...) du 7 juin 2017.

Premièrement, en raison de la situation de guerre sévissant en Syrie et plus particulièrement à Mayadine.

La page Wikipédia relative à Mayadine mentionne que la ville de Mayadine a été prise par les rebelles syriens le 22 novembre 2012 (pièce 18).

Mayadine est passée ensuite sous le contrôle du Front al-Nosra qui a abandonné les lieux au profit de l'Etat islamique le 3 juillet 2014.

L'armée syrienne serait entrée à Mayadine le 6 octobre 2017.

Ces éléments démontrent les grandes difficultés pour les parties requérantes de quitter Mayadine et rejoindre Ankara en Turquie dans ces conditions.

Ces circonstances constituent une force majeure.

Deuxièmement, la représentation diplomatique belge à Ankara a décidé de sous-traiter l'introduction des demandes de visa à une société privée turque dénommée VFS GLOBAL.

Dans le courriel du 7 juin 2017 de Madame P. (...) adressé à l'Office des Etrangers, il était fait état de l'impossibilité de réserver un rendez-vous avec la société VFS GLOBAL pour l'introduction d'une demande de visa en vue du regroupement familial via internet (pièce 9).

Madame P. (...) précisait dans son courriel que le site internet de la société VFS GLOBAL affichait la mention "No slots available for this category".

Effectivement, le 21 juin 2017, lorsque les parties requérantes sont arrivées à Ankara, il a été impossible d'obtenir un rendez-vous pour l'introduction des demandes de visa auprès de VFS avant le 12 juillet 2017, d'une part, en raison de la fermeture des bureaux de VFS GLOBAL entre le 20 juin 2017 et le 30 juin 2017, et, d'autre part, en raison du fait que les jours précédents le 12 juillet 2017 étaient déjà réservés pour d'autres personnes.

La consultation du site internet de VFS GLOBAL permet de se rendre compte des difficultés d'introduire une demande de visa regroupement via cette société privée (pièces 19 à 22).

Un rendez-vous est obligatoire.

Un service « premium » est prévu moyennant paiement d'une somme d'argent (pièce 22).

Ce service premium permet, notamment, d'obtenir un rendez-vous prioritaire et plus rapide pour l'introduction d'une demande de visa.

Ce service premium permet de comprendre que cette société VFS GLOBAL a un intérêt économique à faire en sorte que les rendez-vous « non premium » soient les plus éloignés possibles de manière à inciter les personnes à recourir au service premium plus rémunérateur pour cette société.

Ces conditions d'introduction d'une demande de visa ne sont manifestement pas adaptées à une famille qui fuit la guerre et qui a un délai pour introduire une demande de visa en vue de bénéficier d'une exemption à certaines conditions du visa.

Cette circonstance constitue une force majeure.

L'Office des Etrangers avait été informé que les parties requérantes invoquaient la force majeure.

L'Office des Etrangers avait l'obligation de motiver sa décision par rapport à cette demande.

Les actes attaqués ne comprennent aucune motivation spécifique par rapport aux arguments relevant de l'impossibilité pour les parties requérantes d'introduire les demandes de regroupement familial dans le délai permettant l'exemption à certaines conditions alors que ces éléments avaient été invoqués avant les décisions attaquées.

Les actes attaqués ne sont pas adéquatement motivés.

Le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà décidé que (arrêt n° 196.588 du 14 décembre 2017) :

« En l'espèce, la motivation de la décision attaquée repose sur l'absence de preuve que le conjoint de la requérante dispose de moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants. Cette motivation n'est pas contestée par la partie requérante qui fait valoir, en substance, que la requérante s'est trouvée dans une situation de force majeure l'empêchant d'introduire sa demande de visa endéans le délai d'un an qui, conformément, à l'article 10, §2, alinéa 5 précité, lui aurait permis de se voir dispensée d'apporter une telle preuve. Elle précise :

« La requérante se trouvait en Syrie. Pour introduire sa demande de visa, elle a dû rejoindre la Turquie. Le voyage a été laborieux. La situation en Syrie est très compliquée. [...] Elle a pu rejoindre la Turquie au début du mois de mars 2016. Comme elle l'a indiqué précédemment, le contrôle de Daech sur la pays plus tôt. Une fois arrivée en Syrie, M. [H. K.] lui a rendu visite (16/03/2016). A ce moment, la requérante ne disposait pas encore de tous les documents nécessaires pour introduire sa demande de Visa (notamment manquaient certains document d'état civil). La requérante a dû demander à son oncle, resté en Syrie de l'aider à se procurer les documents manquants. Ceci explique le laps de temps qui s'est écoulé entre l'arrivée de la requérante en Turquie et l'introduction de sa demande de Visa. ».

Le Conseil constate, à la lecture du dossier administratif, qu'à l'appui de sa demande de visa, la requérante n'a, à aucun moment, invoqué de telles circonstances qui sont invoquées pour la première fois en termes de requête. Il ne peut donc aucunement être reproché à la partie défenderesse de ne pas en avoir tenu compte et de ne pas avoir motivé sa décision quant à ce. Le même constat s'impose

quant aux documents joints en annexe de la requête. Le Conseil rappelle à ce sujet qu'il ne peut, dans le cadre de son contrôle de légalité, avoir égard qu'aux éléments portés à la connaissance de l'autorité avant que celle-ci ne prenne sa décision. La jurisprudence administrative constante considère en effet que les éléments qui n'avaient pas été portés par le requérant à la connaissance de l'autorité en temps utile, c'est à dire avant que celle-ci ne prenne sa décision, ne sauraient être pris en compte pour en apprécier la légalité, dès lors qu'il y a lieu, pour l'exercice de ce contrôle de « [...] se replacer au moment même où l'acte administratif a été pris [...] » (en ce sens, notamment : C.E., arrêt n°110.548 du 23 septembre 2002).

Le fait que la requérante pensait « de bonne foi être dans les conditions pour obtenir un visa » et que si elle avait été interrogée à cet égard, « elle aurait expliqué le dépassement du délai par le parcours qu'elle a dû entreprendre pour introduire cette demande de Visa », n'est pas de nature à remettre en cause ce qui précède. En effet, le Conseil rappelle que la partie requérante se doit de connaître la portée des dispositions juridiques qu'elle invoque et que l'autorité, pour sa part, ne saurait être tenue de procéder à des investigations, ce sous peine de la placer dans l'impossibilité de donner suite dans un délai admissible aux nombreuses demandes dont elle est saisie (en ce sens, notamment : C.E., arrêt n° 109.684, 7 août 2002).

Le Conseil rappelle que la force majeure ne peut résulter que d'un événement indépendant de la volonté humaine n'ayant pu être ni prévu, ni conjuré et, par conséquent, inconciliable avec une négligence ou un défaut de précaution dans le chef de la partie requérante et, enfin, que la force majeure doit être démontrée. Le seul fait de provenir de Syrie ne saurait à lui seul justifier que la requérante se serait trouvée dans une situation de force majeure permettant de déroger au délai prévu à l'article 10, §2, alinéa 5 précité. Il revenait à la requérante d'invoquer, à l'appui de sa demande, la force majeure en expliquant les circonstances la justifiant, avant la prise de la décision attaquée. Les éléments invoqués dans la requête à cet effet sont inopérants pour remettre en cause la légalité de la décision attaquée.

Il résulte de ce qui précède que la décision doit être considérée comme suffisamment et adéquatement motivée et que la partie défenderesse n'a nullement violé les dispositions et principes visés au premier moyen. ».

Il résulte de cet arrêt que, si des éléments de force majeure sont invoqués avant la décision de l'Office des Etrangers, l'autorité administrative a une obligation de motiver sa décision par rapport aux éléments avancés.

En l'espèce, les décisions attaquées ne contiennent aucune motivation quant aux éléments de force majeure invoqués précédemment aux prises de ces décisions.

Les dispositions mentionnées au moyen ont été violées.”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

3.3. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissingen niet adequaat gemotiveerd zijn. Zij wijzen op artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet en stellen dat deze bepaling in een uitzondering voorziet op bepaalde voorwaarden van gezinshereniging met betrekking tot de voorwaarden betreffende de bestaansmiddelen van de gezinshereniger, wanneer deze laatste beschikt over een subsidiair beschermingsstatuut in België. Zij wijzen erop dat deze uitzondering vereist dat de aanvraag wordt ingediend in het jaar volgend op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de gezinshereniger. Zij vervolgen dat op 9 juni 2017 de sociaal assistente de diensten visa gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken een brief stuurde, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juni 2017 antwoordde, dat uit de briefwisseling volgt dat zij uitdrukkelijk overmacht heeft aangevoerd om de onmogelijkheid tot het indienen van de aanvraag gezinshereniging in het jaar volgend op de erkenning van het statuut van vluchteling aan de tweede verzoekende partij te rechtvaardigen. Zij wijzen erop dat de tweede verzoekende partij op 27 mei 2016 het statuut van

subsidiar beschermd toegekend werd en dat de familieleden in de onmogelijkheid verkeerden om de gezinsaanvraag in te dienen in een tijdspanne van 13 maanden volgend op de beslissing. Zij wijzen erop dat deze onmogelijkheid volgt uit twee factoren ingeroepen in de brief van de sociaal assistente van juni 2017. Volgens de verzoekende partijen was de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd dat zij zich beriepen op overmacht en dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting had haar beslissing te motiveren met betrekking tot deze vraag. Zij meent dat de bestreden beslissingen geen enkele specifieke motivering bevatten met betrekking tot de argumenten betreffende de onmogelijkheid voor de eerste verzoekende partij en haar kinderen om de aanvragen tot gezinshereniging in te dienen binnen de termijn die een uitzondering op bepaalde voorwaarden toestaat terwijl deze elementen werden ingeroepen voor het nemen van de bestreden beslissingen.

3.4. Uit het schrijven van de sociaal assistente van 9 juni 2017 aan onder meer de dienst “GH Visa Vluchteling”, blijkt dat de echtgenoot van de eerste verzoekende partij, de tweede verzoekende partij, de subsidiaire beschermingsstatus in België verkreeg op 27 mei 2016. Het onderwerp van het schrijven betreft de moeilijkheden die de familie van de tweede verzoekende partij, aldus de eerste verzoekende partij en haar kinderen, die de tweede verzoekende partij in België willen vervoegen via gezinshereniging, hebben. Er wordt op gewezen dat de eerste verzoekende partij en de vijf kinderen van het koppel in de onmogelijkheid bevinden zich te begeven naar een diplomatieke post om de aanvragen voor een visum in te dienen. Blijkens het schrijven heeft de tweede verzoekende partij erop gewezen dat de stad waar het gezin zich bevindt, volledig geblokkeerd is door Daesh personen verhindert om vrij te circuleren en vooral om weg te gaan, dat diens echtgenote verklaard heeft dat Daesh personen verbiedt te vertrekken. Eveneens wordt verduidelijkt dat de familie zou geprobeerd hebben om naar de grens te gaan maar rechtsomkeer zou gemaakt hebben ten gevolge van de schietpartij, dat zij niet wisten of zij persoonlijk geïnterviewd werden, maar niet verder durfden te gaan. In het schrijven wordt erop gewezen dat de tweede verzoekende partij zeer ongerust is daar zij de subsidiaire bescherming toegekend kreeg op 27 mei 2016 en dat de supplementaire termijn van 30 dagen toegestaan door de Dienst Vreemdelingenzaken op het einde van de maand ten einde loopt en zij dus niet meer in de voorwaarden zullen zijn die gezinshereniging vergemakkelijken. Er wordt op gewezen dat de tweede verzoekende partij en haar familie geen laksheid of traagheid kan tegengeworpen worden, doch dat zij wel degelijk verhinderd zijn om de termijn te respecteren. Er wordt dan ook gevraagd om begrip voor de situatie van het gezin en om te aanvaarden, eenmaal de familie zich zal kunnen begeven naar een diplomatieke post, de aanvragen gezinshereniging te behandelen onder dezelfde voorwaarden als bij de aanvragen van gezinnen van personen die bescherming genieten, ingediend in het eerste jaar na de erkenning.

3.5. De relevante bepalingen van artikel 10, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;*
- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;*
- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn*

echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet."

3.6. Het wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij in België op grond artikel 49/2, §§ 2 of 3 van de Vreemdelingenwet als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot verblijf is toegelaten. Dienvolgens konden de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen aanspraak maken op het verblijfsrecht, voorzien bij artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 10, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet moeten de in §1, eerste lid, 4° bedoelde vreemdelingen bewijzen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen. Hij dient ook te beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Het vijfde lid van artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat deze voorwaarden niet van toepassing zijn op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

3.7. In het schrijven van 9 juni 2015 wordt geduid op de moeilijkheden die de eerste verzoekende partij en haar gezin ervaren om de diplomatieke post te bereiken en de onmogelijkheid om tijdig de aanvraag in te dienen en wordt aan de verwerende partij gevraagd om, eenmaal het gezin van de verzoekende partij zich zal kunnen begeven naar een diplomatieke post, de aanvragen gezinshereniging te behandelen onder dezelfde voorwaarden als bij de aanvragen van gezinnen van personen die bescherming genieten, ingediend in het eerste jaar na de erkenning. Met andere woorden wordt in het voormeld schrijven gevraagd om alsnog toepassing te willen maken van de uitzondering, voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, nu de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen door omstandigheden buiten hun wil verhinderd werden de aanvraag in te dienen binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 september 2017 schrijft de sociaal assistente opnieuw met betrekking tot de op dat moment reeds ingediende aanvragen om gezinshereniging van de verzoekende partij en haar kinderen een e-mail aan de verwerende partij en wijst zij erop dat zij reeds is tussengekomen per mail van 9 juni 2017 in dit dossier. Ook op 8 december 2017 richt zij in het kader van de voormelde aanvragen gezinshereniging een e-mail tot de verwerende partij waarin zij vraagt om de mail die zij op 9 juni 2017 opstelde met betrekking tot de complexe situatie van het gezin die zij kenden voor ze hun aanvragen konden indienen, te voegen bij de visumaanvragen.

3.8. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd wordt, omdat aan de te vervoegen persoon het statuut van subsidiair beschermde werd toegekend op 27 mei 2016 en de aanvraag gezinshereniging van de familieleden werd ingediend op 12 juni 2017 hetzij meer dan een jaar later en anderzijds daar de te vervoegen persoon niet aantoot over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, daar hij leefloon ontvangt van het OCMW en met deze bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 10, §5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet geen rekening mag worden gehouden.

Daarmee heeft de verwerende partij het schrijven van de sociaal assistent van 9 juni 2017, waarin de motieven en de omstandigheden van de visumaanvraag en de mogelijkheid tot het indienen ervan, nader werden geduid, naast zich neergelegd. De bestreden beslissing antwoordt niet op de in het schrijven van 9 juni 2017 ingeroepen motieven waarbij werd verzocht, gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, om alsnog toepassing te maken van de uitzondering, voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing kan enkel afgeleid worden dat het gezin van de eerste verzoekende partij niet kan genieten van de uitzondering voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet daar de termijn van één jaar overschreden is, doch geenszins waarom de door haar ingeroepen motieven en omstandigheden er niet toe leiden dat zij alsnog kan genieten van de genoemde uitzondering. In die mate maken de verzoekende partijen een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

In zoverre dit uit de stukken van het administratief dossier zou moeten blijken, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij inderdaad een antwoord voorzag op het schrijven van 9 juni 2017 waarbij zij aangaf dat zij een uitzondering op de regel die aanvragers vrijstelt van bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging indien de aanvraag is ingediend in het jaar, zoals voorzien door de wet en verlengd tot 13 maanden, volgend op het verkrijgen van het statuut van subsidiair beschermde van de te vervoegen persoon, niet kan toestaan. Uit een dergelijk antwoord kan geenszins afgeleid worden waarom bij de toepassing van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet overmacht niet kan worden ingeroepen om de strengheid van de wet te verzachten, laat staan waarom de ingeroepen overmacht niet kan aanvaard worden om alsnog toepassing te maken van de uitzondering voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu uit het antwoord zelf blijkt dat in feite een uitzondering op de regel waarin een termijn van één jaar bepaald wordt wel degelijk mogelijk is, daar de wettelijke termijn reeds werd verlengd tot dertien maanden.

3.9. Waar de verwerende partij in haar verweernota een theoretische toelichting geeft bij het begrip overmacht en stelt dat de verzoekende partij beweert op 21 juni 2017 te zijn aangekomen in Ankara maar hiervan niet het bewijs levert, dat zij evenmin het bewijs bijbrengt van de ter plaatse ondervonden moeilijkheden en van de beweerdte onmogelijkheid om een visumaanvraag vroeger in te dienen, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering, die geenszins vermag het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissingen recht te zetten. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen perfect op de hoogte waren van het standpunt van de administratieve overheid aangaande het overschrijden van de termijn, dat het dan ook aan hen was om zich te voorzien van alle bewijzen om de beweerdelijke overmachtssituatie aan te tonen waardoor zij dit niet voor het eerst tijdens de onderhavige procedure

hadden moeten opwerpen, mist feitelijke grondslag nu, zoals verduidelijkt in de laatste alinea van punt 3.8., de verzoekende partijen niet op de hoogte waren van het standpunt van de verwerende partij waarom zij van mening was dat of het inroepen van overmacht ten aanzien van de voorwaarden van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet mogelijk was of de ingeroepen overmacht niet aanvaard kon worden. De Raad wijst er nogmaals op dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen zich in het schrijven van 9 juni 2017 hebben beroepen op redenen waarom zij in de onmogelijkheid waren om de aanvragen tijdig in te dienen waarbij zij verklaarden dat die onmogelijkheid niet volgt uit het eigen gedrag.

Ook waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat in dit concrete geval de eerste verzoekende partij vroeger pogingen kon hebben ondernomen om een aanvraag in te dienen en zij alsdan meer doeltreffend kon hebben opgetreden en kon overwogen hebben om op een andere wijze tewerk te gaan – en dit betoog betrekking zou hebben op de aangevoerde overmacht omwille van de oorlogssituatie – beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering waarom de ingeroepen onmogelijkheid niet aanvaard wordt.

Waar de verwerende partij betoogt dat in het schrijven van 9 juni 2017 gevraagd wordt om gebruik te kunnen maken van de uitzondering die in het geval van een gezinshereniging met een subsidiair beschermde persoon geldt en de verwerende partij hierop op 14 juni 2017 correct heeft geantwoord door te stellen dat een aanvraag tot visum in deze zin ingediend dient te worden binnen een termijn van dertien maanden vanaf de datum van de verlening van het statuut van subsidiaire bescherming, gaat zij eraan voorbij dat de verzoekende partijen in het schrijven zich niet beperkten tot het verzoek tot het verkrijgen van het voordeel van de uitzondering voorzien in het geval van een gezinshereniging met een subsidiair beschermde persoon, doch aangaf op de hoogte te zijn van het feit dat de termijn van één jaar en de supplementaire termijn van 30 dagen zou verlopen en zij aldus niet meer in de voorwaarden zou zijn om de gezinshereniging te vergemakkelijken, doch verzocht, gelet op de aangevoerde verhindering om de termijn te respecteren, de aanvragen gezinshereniging alsnog te behandelen onder dezelfde voorwaarden als bij de aanvragen van gezinnen van personen die bescherming genieten, ingediend in het eerste jaar na de erkenning. Uit het schrijven van 9 juni 2017 blijkt met andere woorden dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen de toepassing vragen van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, doch reeds aangeven niet te kunnen voldoen aan de erin gestelde voorwaarde betreffende de termijn maar desalniettemin de toepassing ervan vragen gelet op de aangevoerde moeilijkheden. In zoverre de verwerende partij zou menen dat het schrijven van 14 juni 2017 een afdoende en correct antwoord vormt op het voormelde verzoek van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, verwijst de Raad naar wat hieromtrent werd gesteld in de laatste alinea van punt 3.8.

De stelling van de verwerende partij dat de tweede verzoekende partij reeds op 27 mei 2016 het statuut van subsidiaire beschermde toegewezen kreeg en dit meer dan een jaar eerder is dan de eerste e-mail die verzonden werd naar de verwerende partij, is niet dienstig, nu uit het schrijven van de verwerende partij van 14 juni 2017 blijkt dat de termijn om te kunnen genieten van de bepalingen die aanvragers vrijstelt van bepaalde voorwaarden van gezinshereniging als de aanvraag is ingediend in het jaar dat volgt op het verkrijgen van de subsidiaire bescherming door de te vervoegen persoon, *in casu* reeds werd verlengd tot dertien maanden. Het schrijven van 9 juni 2017 waarin de verzoekende partijen zich beroepen op een onmogelijkheid om binnen de termijn de aanvraag in te dienen omwille van een oorlogssituatie, dateert aldus van voor het verstrijken van de termijn van dertien maanden na het verkrijgen van het statuut van subsidiair beschermde door de te vervoegen persoon op 27 mei 2016.

Waar de verwerende partij in haar verweernota nog stelt dat de wetgever niet heeft voorzien om een uitzondering toe te laten op de regel waarbij een visumaanvraag gesteld moet worden binnen het jaar volgend op de erkenning tot subsidiaire bescherming, zelfs wanneer de familie moeilijkheden ondervindt om op dergelijke wijze te handelen, wijst de Raad erop dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de verweernota, blijkt waarom bij de toepassing van artikel 10, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet overmacht niet kan worden ingeroepen om de strengheid van de wet te verzachten. Dit klemt des te meer nu uit het antwoord van 14 juni 2017 van de verwerende partij partij blijkt dat in feite een uitzondering op de regel waarin een termijn van één jaar bepaald wordt wel degelijk mogelijk is, daar de wettelijke termijn *in casu* reeds werd verlengd tot dertien maanden.

De stelling tenslotte dat de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen zich niet beriepen op het bestaan van overmacht bij het indienen van hun visumaanvraag of voor het nemen van de bestreden beslissingen, dat de e-mail van 9 juni 2017 van de sociaal assistent immers geen inroeping van overmacht doch wel een vraag tot informatie betrof waar de verwerende partij op geantwoord heeft,

is niet ernstig. Hoewel de sociaal assistente niet expliciet het woord overmacht heeft gebruikt, blijkt duidelijk dat zij zich beroepen heeft op de onmogelijkheid om zich te begeven tot de diplomatieke post om de aanvraag in te dienen omwille van acties van derden in een oorlogssituatie en dit binnen de termijn die voorzien wordt voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging indien men wil genieten van een uitzondering op bepaalde voorwaarden. Er wordt ook op gewezen dat de eerste verzoekende partij en haar gezin geen laksheid of traagheid kan worden tegengeworpen maar dat zij wel degelijk verhinderd zijn om de termijn te respecteren en er wordt gevraagd om, gelet op deze situatie, de aanvraag van de eerste verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, eenmaal zij de diplomatieke post bereiken, te behandelen volgens dezelfde criteria die gelden voor de familieleden van personen met een subsidiaire beschermingsstatus ingediend in het eerste jaar na erkenning. De eerste verzoekende partij vraagt aldus om omwille van omstandigheden buiten haar wil (verhinderd worden te vertrekken door derden in een oorlogssituatie) en die door haar niet konden vermeden worden (niet te wijten aan laksheid of traagheid) een bepaalde wetsbepaling alsnog toe te passen hoewel aan de wettelijke termijn hiervoor *in casu* niet werd voldaan. *In casu* dient dan ook vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich wel degelijk beriep op overmacht en zich niet beperkte tot een “*vraag tot informatie*”.

3.10. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER